

การพัฒนาการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมเพื่อส่งเสริมการคิดเชิงบริหาร สำหรับผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น จังหวัดเชียงใหม่

วีรยา คำเรืองฤทธิ์

สาขาวิชาการศึกษาพิเศษ ภาควิชาหลักสูตร การสอนและการเรียนรู้ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
อีเมล Veeraya.k@cmu.ac.th

วันที่รับต้นฉบับบทความ: 02 ธันวาคม 2568

วันที่แก้ไขปรับปรุงบทความ: 07 เมษายน 2569

วันที่ตอบรับตีพิมพ์บทความ: 23 เมษายน 2569

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้เป็นงานวิจัยและพัฒนาที่ศึกษาในโรงเรียนเรียนรวม จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาสภาพปัจจุบันของการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมที่มีผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น 2) พัฒนาคู่มือการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมเพื่อส่งเสริมการคิดเชิงบริหารสำหรับผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น และ 3) ศึกษาผลการใช้คู่มือฯ กลุ่มเป้าหมาย ประกอบด้วย ผู้บริหารโรงเรียน 10 คน ครูประจำชั้น 10 คน สำหรับการสนทนากลุ่ม รวมทั้งครูประจำชั้น จำนวน 10 คน และผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น จำนวน 10 คน ซึ่งผ่านการเลือกกลุ่มเป้าหมายตามเกณฑ์ที่กำหนด เครื่องมือวิจัย ได้แก่ แบบสนทนากลุ่ม แบบประเมิน SNAP-IV แบบประเมินทักษะการคิดเชิงบริหาร (KU-THEF) คู่มือการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมฯ และแบบประเมินความพึงพอใจ วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนาและการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า 1. สภาพปัจจุบันพบว่าผู้เรียนกลุ่มเป้าหมายมีพฤติกรรมเสี่ยงสมาธิสั้นในระดับสูงมากและมีความบกพร่องด้านการคิดเชิงบริหารอย่างรุนแรง ในขณะที่การบริหารจัดการของครูยังไม่เป็นรูปธรรมและขาดองค์ความรู้เฉพาะทางด้าน EF 2. คู่มือฯ ที่พัฒนาขึ้นมีองค์ประกอบสำคัญ 4 ด้าน ได้แก่ แนวทางการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมที่สอดคล้องกับการคิดเชิงบริหาร กิจกรรมส่งเสริมการคิดเชิงบริหารในชั้นเรียนรวม การคัดกรองและการประเมินผล ซึ่งผลการประเมินคุณภาพโดยผู้เชี่ยวชาญอยู่ในระดับดีมาก 3. ผลการใช้คู่มือฯ กับกลุ่มเป้าหมายพบว่าผู้เรียนมีระดับความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงสมาธิสั้นโดยรวมลดลง (จากคะแนนเฉลี่ยร้อยละ 78.20 เหลือร้อยละ 54.23) และมีทักษะการคิดเชิงบริหาร (EF) เพิ่มขึ้น (จากคะแนนที่ปกติเฉลี่ย 31.1 เป็น 43.6) ซึ่งสะท้อนถึงพัฒนาการในทิศทางที่ดีขึ้นอย่างชัดเจนในกลุ่มเป้าหมายที่ศึกษา นอกจากนี้ ครูประจำชั้นมีความพึงพอใจต่อการใช้คู่มือฯ ในระดับมากที่สุด

คำสำคัญ: การบริหารจัดการชั้นเรียนรวม การคิดเชิงบริหาร สมาธิสั้น

The Development of Inclusive Classroom Management to Enhance Executive Functions for Students at Risk of Attention Deficit Hyperactivity Disorder in Chiang Mai

Veeraya Khamruangrith

Special Education Program, Department of Curriculum, Teaching, and Learning,

Faculty of Education, Chiang Mai University

Email: Veeraya.k@cmu.ac.th

Received: *December 02, 2025*

Revised: *April 07, 2026*

Accepted: *April 23, 2026*

Abstract

This research and development (R&D) study, conducted in inclusive schools in Chiang Mai, aimed to 1) examine the current state of inclusive classroom management for students at risk of Attention Deficit Hyperactivity Disorder (ADHD); 2) develop an inclusive classroom management manual to promote executive functions (EF) for these students; and 3) evaluate the effects of the developed manual. The target group was selected through purposive sampling based on specified criteria and consisted of 10 school administrators and 10 classroom teachers for focus group discussions, as well as 10 classroom teachers and 10 students at risk of ADHD for the implementation phase. Research instruments included focus group interview forms, the SNAP-IV rating scale, the Kasetsart University Executive Function Test for Thai Children (KU-THEF), the developed manual, and satisfaction evaluation forms. Data were analyzed using descriptive statistics and content analysis. The results revealed that 1. The current situation indicated that the target students exhibited very high levels of ADHD-risk behaviors and severe executive function deficits. Meanwhile, teachers' classroom management practices lacked concrete strategies and specialized knowledge related to executive functions. 2. The developed manual consists of four key components: inclusive classroom management guidelines aligned with executive functions, EF-promoting activities in inclusive classrooms, screening procedures, and evaluation methods. The quality of the manual was rated at a very high level by experts. 3. Regarding the implementation of the manual with the target group, the results indicated that the overall severity level of ADHD-risk behaviors decreased (from a mean score of 78.20% to 54.23%). Furthermore, the mean executive function (EF) T-scores increased from 31.1 to 43.6. These findings demonstrate clear positive development specifically within the studied target group. Additionally, the teachers' satisfaction with the manual was at the highest level.

Keywords: Inclusive Classroom Management, Executive Functions, Attention Deficit Hyperactivity Disorder

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การใช้เวลากับเทคโนโลยีที่มากเกินไปจนความจำเป็นในศตวรรษที่ 21 เด็กส่วนใหญ่จึงสื่อสารและมีกิจกรรมร่วมกับครอบครัว เพื่อน และครูลดลง และส่งผลกระทบต่อปัญหาการพัฒนาเด็ก จากรายงานสรุปผลการดำเนินงานที่สำคัญของกรมสุขภาพจิต ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2568 (ไตรมาสที่ 3) ข้อมูลสถิติและผลการดำเนินงานที่เกี่ยวข้องกับผู้ป่วยสมาธิสั้น (ADHD) พบว่าจากการคัดกรองนักเรียนสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน ผ่านระบบ School Health HERO จำนวน 1,383,406 คน (ร้อยละ 21.85) พบกลุ่มเสี่ยงสูงถึง 125,292 คน (ร้อยละ 9.06) โดยในไตรมาสที่ 3 นี้ มีเด็กกลุ่มเสี่ยงได้รับการช่วยเหลือจนมีอาการดีขึ้นจำนวน 7,630 คน จากทั้งหมด 13,617 คนที่เข้าสู่กระบวนการรักษา คิดเป็นร้อยละ 56.03 (Department of Mental Health, 2025) ซึ่งยังมีเด็กกลุ่มเสี่ยงจำนวนมากที่ไม่ได้รับการช่วยเหลืออย่างเหมาะสม เด็กที่มีปัญหาสมาธิสั้นจึงยังเป็นเด็กที่ได้รับผลกระทบอย่างมากในศตวรรษที่ 21 นี้ เนื่องจากการปล่อยให้เด็กเข้าถึงเทคโนโลยีอย่างไม่มีขีดจำกัดจึงเป็นตัวกระตุ้นให้เด็กมีอาการคล้ายสมาธิสั้น ในเด็กเล็กที่มีโรคนี้ซ่อนอยู่ก็จะทำให้โรคนี้แสดงอาการอย่างรวดเร็วและรุนแรง ซึ่งโรคสมาธิสั้น (Attention-Deficit Hyperactivity Disorder: ADHD) เป็นภาวะที่ก่อให้เกิดปัญหาทางพฤติกรรมและการเรียนของเด็กวัยเรียนที่พบบ่อยที่สุด โดยพบได้ร้อยละ 5 ของเด็กวัยเรียน ซึ่งเป็นกลุ่มอาการที่เกิดขึ้นตั้งแต่เด็กก่อนอายุ 12 ปี สาเหตุจากความผิดปกติของสมองที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรม การเรียน อารมณ์และการเข้าสังคมกับผู้อื่น กลุ่มอาการนี้ประกอบด้วยอาการขาดสมาธิ อาการซนอยู่ไม่นิ่ง และอาการหุนหันพลันแล่น (Pornnoppadol, 2016) ซึ่งพฤติกรรมเหล่านี้ส่งผลเสียต่อการเรียนรู้ในชั้นเรียนอย่างชัดเจน ตัวอย่างเช่น ในด้านการขาดสมาธิ (Inattention) นักเรียนมักมีพฤติกรรมเหม่อลอย ไม่สามารถจดจ่อกับการเรียนรู้ได้ต่อเนื่อง ส่งผลให้ทำงานที่ครูมอบหมายไม่เสร็จตามกำหนด หรือมักทำงานตกหล่นเนื่องจากไม่สามารถคงความสนใจในบทเรียนได้นานพอที่จะรับข้อมูลใหม่ ในด้านความซนและอยู่ไม่นิ่ง นักเรียนอาจลุกจากที่โดยไม่ขออนุญาต เดินไปมาในห้อง หรือส่งเสียงรบกวนบรรยากาศการเรียน และในด้านการขาดยับยั้งชั่งใจ มักพบการพูดแทรกขณะครูสอน หรือเล่นกับเพื่อนรุนแรงจนนำไปสู่ปัญหาความสัมพันธ์ในชั้นเรียน ซึ่งเด็กที่มีภาวะเสี่ยงสมาธิสั้นมีความเกี่ยวข้องกับความสามารถของการคิดเชิงบริหาร (Executive Functions: EF) ซึ่งถูกควบคุมโดยสมองส่วนหน้าสุด และเชื่อมโยงการทำงานกับส่วนอื่น ๆ ในสมอง ทำหน้าที่บริหารจัดการ ควบคุมความคิด อารมณ์ และพฤติกรรม เพื่อให้บุคคลนั้นสามารถบรรลุเป้าหมายที่ได้ตั้งไว้ โดยเฉพาะความบกพร่องในทักษะที่เป็นปัญหาสำคัญในกลุ่มผู้เรียนภาวะเสี่ยงสมาธิสั้น ได้แก่ การกำกับอารมณ์ ซึ่งทำให้นักเรียนแสดงปฏิกิริยาตอบโต้ที่รุนแรงเมื่อผิดหวัง หรือไม่สามารถจัดการกับอารมณ์ตนเองได้เมื่อมีการเปลี่ยนแปลงกิจกรรมกะทันหัน รวมถึงทักษะการจัดระเบียบวัสดุ และการตรวจสอบงาน ที่ส่งผลให้นักเรียนมักทำอุปกรณ์การเรียนหายบ่อยครั้งและไม่สามารถตรวจสอบความถูกต้องของงานด้วยตนเองได้ ผู้ที่มีความบกพร่องด้านการคิดเชิงบริหารจึงมีความสัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรมและอาการทางจิตเวชที่หลากหลาย (Khamruangrith, 2021)

การคิดเชิงบริหาร เป็นส่วนหนึ่งในการทำหน้าที่ของสมองที่ช่วยให้มนุษย์บริหารจัดการงานจนสำเร็จตามจุดหมาย (Chutabhakdikul, 2015) จึงเป็นทักษะที่ควรได้รับการส่งเสริมในเด็กไทยในศตวรรษที่ 21 จากแบบประเมินทักษะทางสมองเพื่อการบริหารจัดการชีวิต สำหรับนักเรียนช่วงรอยเชื่อมต่อปฐมวัยสู่ประถมศึกษาและระดับชั้นประถมศึกษา (ฉบับครู) พบว่าการคิดเชิงบริหาร ในเด็กที่มีอายุระหว่าง 6 – 12 ปี ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบหลัก คือ (1) การคิดเกี่ยวกับการรู้คิด ประกอบด้วย 5 ทักษะย่อย ได้แก่ ทักษะการริเริ่ม ทักษะ

ความจำขณะทำงาน ทักษะการวางแผน/จัดระบบ ทักษะการจัดระเบียบวัสดุ และทักษะการตรวจสอบงาน (2) การกำกับอารมณ์ ประกอบด้วย 2 ทักษะย่อย ได้แก่ ทักษะการปรับเปลี่ยน และ ทักษะการควบคุมอารมณ์ และ (3) การกำกับพฤติกรรม ประกอบด้วย 2 ทักษะย่อย ได้แก่ ทักษะการตรวจสอบตนเอง และ ทักษะการยับยั้ง จากองค์ประกอบของการคิดเชิงบริหาร ของเด็กในได้ระดับชั้นประถมศึกษาพบว่า มีสัมพันธ์กับปัญหาขาดสมาธิ ชน อยู่ไม่นิ่ง และหุนหันพลันแล่นในเด็กสมาธิสั้น (Thai Health Promotion Foundation & Faculty of Education & Kasetsart University, 2020) และสอดคล้องกับ Meyer et al. (2020) ระบุว่า การฝึกทักษะการยับยั้ง ผ่านกิจกรรมในชั้นเรียนที่สม่ำเสมอ ส่งผลโดยตรงต่อการลดอาการนอนไม่นิ่ง ดังนั้นหากออกแบบการบริหารจัดการชั้นเรียนที่ประกอบด้วยแนวทางการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมที่สอดคล้องกับกิจกรรมส่งเสริมการคิดเชิงบริหารอย่างเป็นรูปธรรมจะส่งผลทางบวกต่อปัญหาพฤติกรรมในชั้นเรียนได้

การบริหารจัดการชั้นเรียนที่มีประสิทธิภาพโดยเฉพาะในชั้นเรียนรวมที่มีจัดให้ผู้เรียนทุกคนทั้งผู้เรียนทั่วไปและผู้เรียนที่มีความต้องการพิเศษรวมทั้งผู้เรียนที่มีความแตกต่างหลากหลาย โดยจะต้องจัดให้ผู้เรียนทุกคนสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ เช่น มีบรรยากาศและสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการเรียนรู้ ดังนั้นจึงควรบริหารจัดการชั้นเรียนรวมให้สามารถส่งเสริมการคิดเชิงบริหารแก่ผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้นด้วย เนื่องจากหากการคิดเชิงบริหารสำหรับผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้นได้รับการพัฒนาย่อมจะทำให้พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ในห้องเรียนรวมของผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้นลดลง ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมภายใต้บริบทเฉพาะของโรงเรียนเรียนรวมในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เพื่อให้สอดคล้องกับเจตนารมณ์ของแหล่งทุนสนับสนุนการวิจัยที่มุ่งเน้นการแก้ปัญหาในระดับพื้นที่ งานวิจัยนี้จึงมุ่งตอบโจทย์ปัญหาเฉพาะที่พบในโรงเรียนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เพื่อให้ได้แนวทางช่วยเหลือที่เหมาะสมกับสภาพทรัพยากรและวัฒนธรรมการจัดการเรียนรู้ในห้องเรียน

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันของการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมที่มีผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น
2. เพื่อพัฒนาคู่มือการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมเพื่อส่งเสริมการคิดเชิงบริหารสำหรับผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น จังหวัดเชียงใหม่
3. เพื่อศึกษาผลการใช้คู่มือการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมที่พัฒนาขึ้น

นิยามศัพท์

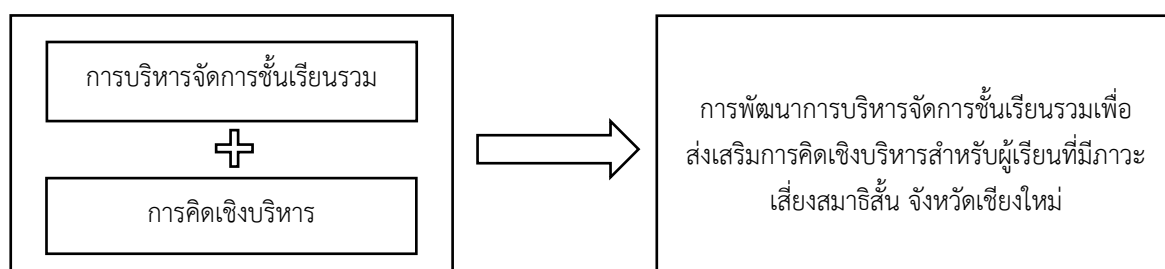
1. การบริหารจัดการชั้นเรียนรวม หมายถึง การบริหารจัดการชั้นเรียนรวมที่มีผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้นระดับประถมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดเชียงใหม่ ผ่านกระบวนการศึกษาสภาพปัจจุบันของการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมที่มีผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น พัฒนาคู่มือการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมเพื่อส่งเสริมการคิดเชิงบริหาร ในโรงเรียนเรียนรวม จังหวัดเชียงใหม่ แล้วนำไปใช้ ซึ่งคู่มือมีองค์ประกอบหลัก ได้แก่ แนวทางการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมที่สอดคล้องกับการคิดเชิงบริหาร กิจกรรมส่งเสริมการคิดเชิงบริหารในชั้นเรียนรวม การคัดกรองและการประเมินผล

2. การคิดเชิงบริหาร หมายถึง กระบวนการทำงานของสมองระดับสูงที่ถูกควบคุมโดยสมองส่วนหน้าสุด ซึ่งทำหน้าที่บริหารจัดการ ควบคุมความคิด อารมณ์ และพฤติกรรม เพื่อให้บุคคลสามารถบรรลุเป้าหมาย

ที่ตั้งไว้ ในงานวิจัยนี้ หมายถึง การคิดเชิงบริหารสำหรับผู้เรียนในระดับชั้นอนุบาลศึกษาปีที่ 3 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ถึง 6 ประกอบด้วย 3 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ การคิดเกี่ยวกับการรู้คิด การกำกับอารมณ์ และการกำกับพฤติกรรม โดยประเมินผ่านแบบประเมินทักษะทางสมองเพื่อการบริหารจัดการชีวิต (Executive Functions) สำหรับนักเรียนช่วงรอยเชื่อมต่อปฐมวัยสู่ประถมศึกษา และระดับชั้นประถมศึกษา (ฉบับครู)

3. ผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น หมายถึง ผู้เรียนในระดับประถมศึกษาตอนต้นในชั้นเรียนรวม จังหวัดเชียงใหม่ ที่มีแนวโน้มหรือความเสี่ยงที่จะมีปัญหามาธิสั้น โดยประเมินผ่าน แบบประเมินพฤติกรรม SNAP-IV (Short Form) ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ก่อให้เกิดปัญหาทางพฤติกรรมและการเรียน

กรอบแนวคิดและทฤษฎี

ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดและทฤษฎี

วิธีดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยได้รับเลขที่การรับรองจริยธรรมการวิจัยในคน CMUREC No. 67/415 แล้วจึงดำเนินการเก็บข้อมูล

กลุ่มเป้าหมาย

1. ผู้อำนวยการโรงเรียนและครูประจำชั้นประถมศึกษาตอนต้นเพื่อสนทนากลุ่ม โดยเลือกกลุ่มเป้าหมายตามเกณฑ์ที่กำหนด คือ ปฏิบัติงานในโรงเรียนต้นแบบเรียนรวม สังกัดเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่เขต 1-6 อย่างน้อย 2 ปี จำนวน 10 คน จาก 10 โรงเรียน
2. ผู้เชี่ยวชาญเพื่อประเมินคู่มือฯ โดยเลือกกลุ่มเป้าหมายตามเกณฑ์ที่กำหนด คือ มีความเชี่ยวชาญด้านการจัดการชั้นเรียนรวมและการคิดเชิงบริหาร จำนวน 10 คน
3. ผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น โดยเลือกกลุ่มเป้าหมายตามเกณฑ์ที่กำหนด ได้แก่ (1) ศึกษาในระดับชั้นประถมศึกษาตอนต้น โรงเรียนเรียนรวม จังหวัดเชียงใหม่ ที่สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่เขต 1-6 (2) มีอายุระหว่าง 6 ปี – 9 ปี 11 เดือน (3) ได้รับการคัดกรองภาวะเสี่ยงสมาธิสั้นจากแบบประเมินพฤติกรรม SNAP-IV (Short Form) เข้าเกณฑ์การพิจารณาว่ามีความเสี่ยงสมาธิสั้น และ (4) ต้องไม่ได้รับการวินิจฉัยจากแพทย์หรือได้รับการคัดกรองจากแบบคัดกรองของกระทรวงศึกษาธิการว่ามีความบกพร่องอื่นร่วมด้วย จำนวน 10 คน ใน 10 ห้องเรียน
4. ครูประจำชั้นประถมศึกษาตอนต้น โดยเลือกกลุ่มเป้าหมายตามเกณฑ์ที่กำหนด คือ สอนผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้นกลุ่มเป้าหมายมาแล้วอย่างน้อย 1 ภาคการศึกษา จำนวน 10 คน

เครื่องมือวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้เครื่องมือ ได้แก่ แบบประเมินพฤติกรรม SNAP-IV (Short Form) (Yuwaprasart Waithayopatham Child and Adolescent Psychiatric Hospital, n.d.) แบบประเมินทักษะทางสมองเพื่อการบริหารจัดการชีวิต (Executive Functions) สำหรับนักเรียนช่วงรอยเชื่อมต่อปฐมวัยสู่ประถมศึกษา และระดับชั้นประถมศึกษา (ฉบับครู) (Thai Health Promotion Foundation & Faculty of Education, Kasetsart University, 2020) รวมทั้งเครื่องมือที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ได้แก่ แบบสนทนากลุ่มสภาพปัจจุบันของการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมที่มีผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้นสำหรับผู้บริหารและครูประจำชั้น แบบประเมินความเหมาะสมของคู่มือการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมเพื่อส่งเสริมการคิดเชิงบริหารสำหรับผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น คู่มือฯ และแบบประเมินความพึงพอใจของครูในการใช้คู่มือการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมเพื่อส่งเสริมการคิดเชิงบริหารสำหรับผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น ให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่านเป็นผู้ตรวจสอบคุณภาพและความเที่ยงตรงของเนื้อหา โดยมีค่า IOC ระหว่าง 0.6-1.0

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ประกอบด้วย 3 ระยะ ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. ผู้วิจัยประชาสัมพันธ์โรงเรียนที่สนใจการเข้าร่วมโครงการวิจัยในการสนทนากลุ่ม ให้กับโรงเรียนต้นแบบเรียนรวม สังกัดเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่เขต 1-6
2. ผู้วิจัยนัดหมายและจัดการสนทนากลุ่มกับผู้อำนวยการโรงเรียนจำนวน 10 คน และครูประจำชั้นประถมศึกษาตอนต้นจำนวน 10 คน
3. ผู้วิจัยประชาสัมพันธ์โรงเรียนที่สนใจการเข้าร่วมโครงการวิจัยในการใช้คู่มือฯ ให้กับโรงเรียนเรียนรวม สังกัดเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่เขต 1-6 โดยได้ครูประจำชั้นที่มีเกณฑ์ตามกำหนดเข้าร่วมจาก เขต 1 จำนวน 3 คน เขต 2 จำนวน 2 คน เขต 3 จำนวน 2 คน เขต 4 จำนวน 2 คน และเขต 6 จำนวน 1 คน รวมทั้งหมดจำนวน 10 คน
4. ครูประจำชั้นประถมศึกษาตอนต้น 1 คนต่อ ผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น 1 คน ตามเกณฑ์ที่กำหนด จึงได้ผู้เรียนจำนวน 10 คน โดยใช้แบบประเมินพฤติกรรม SNAP-IV (Short Form) เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันและคัดกรองผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น และประเมินด้วยแบบประเมินทักษะทางสมองเพื่อการบริหารจัดการชีวิต (Executive Functions) สำหรับนักเรียนช่วงรอยเชื่อมต่อปฐมวัยสู่ประถมศึกษา และระดับชั้นประถมศึกษา (ฉบับครู)
5. ผู้วิจัยพัฒนาร่างคู่มือการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมเพื่อส่งเสริมการคิดเชิงบริหารสำหรับผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น แล้วส่งให้ผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการชั้นเรียนรวมและการคิดเชิงบริหารประเมินความเหมาะสมของคู่มือฯ
6. ผู้วิจัยอบรมการใช้คู่มือฯ แล้วให้ครูประจำชั้นประถมศึกษาตอนต้นของผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น แล้วให้ครูประจำชั้นประถมศึกษาตอนต้นทดลองใช้คู่มือการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมเพื่อส่งเสริมการคิดเชิงบริหารสำหรับผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น เป็นเวลา 1 เดือน หรือ 4 สัปดาห์
7. ครูประจำชั้นประถมศึกษาตอนต้นของผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้นประเมินความพึงพอใจของครูในการใช้คู่มือการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมเพื่อส่งเสริมการคิดเชิงบริหารสำหรับผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

ใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณด้วยด้วยการวิเคราะห์ความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ร่วมกับการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพด้วยการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัย

แบบออกเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพปัจจุบันของการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมที่มีผู้เรียนที่มีภาวะเสี่ยงสมาธิสั้น จากการศึกษาสภาพปัจจุบันโดยใช้การสนทนากลุ่ม (Focus Group Discussion) ร่วมกับการประเมินพฤติกรรม (SNAP-IV) และทักษะการคิดเชิงบริหาร (KU-THEF) ในกลุ่มเป้าหมายผู้บริหาร ครู และนักเรียนในจังหวัดเชียงใหม่ สามารถจำแนกผลการวิจัยได้เป็น 3 ด้านหลัก ดังนี้

1. ด้านพฤติกรรมของผู้เรียน

ผลการวิจัยพบความสอดคล้องกันระหว่างข้อมูลเชิงปริมาณและคุณภาพที่ชี้ให้เห็นว่าผู้เรียนกลุ่มเป้าหมายมีปัญหาพฤติกรรมในระดับรุนแรง โดยผลการประเมินด้วยแบบ SNAP-IV พบว่าผู้เรียนมีคะแนนเฉลี่ยรวมพฤติกรรมเสี่ยงสูงถึง 61.0 คะแนน (ร้อยละ 78.20) ซึ่งอยู่ในเกณฑ์รุนแรงมาก โดยด้านที่มีคะแนนสูงสุดคือ ด้านขาดสมาธิ (24.3 คะแนน) สอดคล้องกับข้อมูลจากการสนทนากลุ่มของผู้บริหารและครูประจำชั้นที่สะท้อนว่า นักเรียนมักมีพฤติกรรมเหม่อลอย ไม่จดจ่อ (Inattention) เดินไปมาในห้องรบกวนผู้อื่น (Hyperactivity) และขาดความยับยั้งชั่งใจ เช่น พุดแทรกหรือเล่นรุนแรง (Impulsivity) นอกจากนี้ยังพบปัญหาการจัดการตนเอง เช่น ทำงานไม่เสร็จตามกำหนดและอุปกรณ์การเรียนหายบ่อยครั้ง

2. ด้านการบริหารจัดการชั้นเรียนของครู สภาพการบริหารจัดการในปัจจุบันส่วนใหญ่ยังไม่เป็นรูปธรรมและขึ้นอยู่กับวิจารณญาณของครูรายบุคคล ดังนี้

2.1 การจัดสภาพแวดล้อมและเทคนิค พบว่าครูบางส่วนเริ่มมีการจัดที่นั่งให้เด็กนั่งหน้าห้องห่างจากสิ่งรบกวน และใช้เทคนิคการเสริมแรงทางบวก เช่น การให้แต้มหรือรางวัล รวมถึงการทำข้อตกลงร่วมกันในชั้นเรียน

2.2 การปรับการเรียนการสอน พบว่าผู้บริหารส่วนใหญ่ระบุว่าโรงเรียนยังไม่มีมีการปรับแผนการสอนสำหรับกลุ่มเป้าหมายอย่างเป็นระบบ แม้ครูบางรายจะมีความพยายามประยุกต์ใช้ Active Learning และสื่ออินโฟกราฟิกมาช่วยบ้างก็ตาม

2.3 ข้อจำกัดและอุปสรรค พบว่าครูและผู้บริหารส่วนใหญ่ เคยผ่านการอบรมการคัดกรองคนพิการเท่านั้น แต่ยังขาดองค์ความรู้เฉพาะทางด้านการจัดการเรียนรู้สำหรับเด็กสมาธิสั้นโดยตรง รวมถึงยังขาดงบประมาณและบุคลากรสนับสนุน เช่น ครูพี่เลี้ยง หรือนักจิตวิทยาโรงเรียน

3. ด้านการใช้การคิดเชิงบริหาร (Executive Functions: EF) พบว่าผลการวิจัยสะท้อนให้เห็นถึงช่องว่างขนาดใหญ่ระหว่างความบกพร่องของผู้เรียนและความรู้ของครู ซึ่งผู้เรียนเกือบร้อยละ 90 มีคะแนน EF รวมอยู่ในระดับต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ยมาก (Mean T-Score = 31.1) โดยเฉพาะ ด้านการกำกับอารมณ์ (Emotional Regulation) ที่ผู้เรียนทุกคนมีคะแนนต่ำกว่าเกณฑ์อย่างรุนแรง (30.9) และทักษะที่เป็นปัญหามากที่สุด 3 อันดับแรก คือ ทักษะการปรับเปลี่ยน ข้อมูลจากการสนทนากลุ่มพบว่าทักษะการจัดระเบียบวัสดุ และทักษะการตรวจสอบงาน ในทางตรงกันข้ามผู้บริหารและครูประจำชั้นส่วนใหญ่ยังไม่รู้จักหรือขาดความ

เข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดการคิดเชิงบริหาร (EF) จึงส่งผลให้ไม่มีการจัดกิจกรรมหรือใช้เทคนิคการบริหารจัดการชั้นเรียนที่มุ่งเน้นการส่งเสริมทักษะ EF อย่างเฉพาะเจาะจงในชั้นเรียนรวม

ระยะที่ 2 มีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาคู่มือการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมเพื่อส่งเสริมการคิดเชิงบริหารสำหรับผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น จังหวัดเชียงใหม่ โดยใช้เครื่องมือ คือ แบบประเมินคู่มือการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมเพื่อส่งเสริมการคิดเชิงบริหารสำหรับผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น แล้วนำเสนอต่อผู้เชี่ยวชาญด้านการจัดการชั้นเรียนรวมและการคิดเชิงบริหาร จำนวน 10 คน เพื่อประเมินความเหมาะสมของคู่มือฯ

1. ผลการประเมินความเหมาะสมในภาพรวมอยู่ในระดับ **ดีมาก** ในทุกส่วน ได้แก่ การใช้คู่มือฯ (ค่าเฉลี่ย 4.59) แนวทางการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมฯ (ค่าเฉลี่ย 4.72) และกิจกรรมส่งเสริมการคิดเชิงบริหารในชั้นเรียนรวม (ค่าเฉลี่ย 4.74)

2. ข้อเสนอแนะเพื่อการปรับปรุงคู่มือการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมเพื่อส่งเสริมการคิดเชิงบริหารสำหรับผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น มีดังนี้

ตอนที่ 1 การใช้คู่มือฯ มีสอดคล้องกับประเด็นที่ได้ผลประเมินระดับดี ได้แก่ ด้านรูปแบบและตัวอักษร โดยควรปรับเนื้อหาให้กระชับลง ปรับขนาดตัวอักษรในบางหน้าให้ใหญ่ขึ้น และลดการตกแต่งที่มากเกินไปในบางหน้ารวมทั้งเนื้อหา โดยเพิ่มตัวอย่างหรือกรณีศึกษาให้มากขึ้น โดยเฉพาะตัวอย่างภาคปฏิบัติ

ตอนที่ 2 แนวทางการบริหารจัดการชั้นเรียน ควรปรับด้านเนื้อหา โดยเพิ่มกิจกรรมในห้องเรียนให้เป็นรูปธรรมให้มากขึ้น หรือมีตัวอย่าง Best Practice

ตอนที่ 3 กิจกรรมส่งเสริมการคิดเชิงบริหาร ควรปรับด้านเนื้อหา โดยเพิ่มตัวอย่างว่าครูควรทำอย่างไร เพื่อให้เป็นแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจน และปรับใบงานให้มีตัวอย่างที่ชัดเจนขึ้น

จากการพัฒนาคู่มือฯ ในระยะที่ 2 ผู้วิจัยจึงดำเนินการปรับปรุงคู่มือตามข้อเสนอแนะ และพร้อมนำคู่มือที่สมบูรณ์ไป ทดลองใช้เพื่อศึกษาผลการใช้การบริหารจัดการชั้นเรียนรวมเพื่อส่งเสริมการคิดเชิงบริหาร ในระยะที่ 3 ซึ่งคู่มือฯ ประกอบด้วยองค์ประกอบหลัก คือ (1) แนวทางการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมที่สอดคล้องกับการคิดเชิงบริหาร ได้แก่ เทคนิคการสอน และเทคนิคการจัดการชั้นเรียน (2) กิจกรรมส่งเสริมการคิดเชิงบริหารในชั้นเรียนรวม 9 กิจกรรมตามทักษะการคิดเชิงบริหาร 9 ทักษะ พร้อมใบงาน (3) การคัดกรองก่อนการใช้คู่มือฯ และ (4) การประเมินผลหลังการใช้คู่มือฯ

ระยะที่ 3 มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้คู่มือการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมเพื่อส่งเสริมการคิดเชิงบริหารสำหรับผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น จังหวัดเชียงใหม่ เป็นระยะเวลา 1 เดือน กับผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น จำนวน 10 คน

1. ผลกระทบต่อพฤติกรรมเสี่ยงสมาธิสั้น จากประเมินพฤติกรรมเสี่ยงสมาธิสั้นด้วยแบบประเมิน SNAP-IV หลังการใช้คู่มือฯ เป็นระยะเวลา 1 เดือน พบว่า **พฤติกรรมเสี่ยงของผู้เรียนลดลง**

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบคะแนนเฉลี่ยของแบบประเมิน SNAP-IV ก่อนและหลังใช้คู่มือฯ (N=10)

ด้านพฤติกรรม	คะแนนเฉลี่ยก่อนใช้ ($\bar{X}$ Pre)	คะแนนเฉลี่ยหลังใช้ ($\bar{X}$ Post)	ค่าเฉลี่ย ความก้าวหน้า
1) สมาธิสั้น (Inattention)	24.3	16.5	7.8
2) ชน-อยู่ไม่นิ่ง (Hyperactivity/Impulsivity)	20.0	14.8	5.2
3) ดื้อ ต่อต้าน (Oppositional)	16.7	11.0	5.7
รวม	61.0	42.3	18.7

จากตารางที่ 1 คะแนนเฉลี่ยรวมของพฤติกรรมเสี่ยงลดลงจาก 61.0 เป็น 42.3 และลดลงในทุกด้าน มีคะแนนค่าเฉลี่ยความก้าวหน้าเป็น 18.7 ซึ่งแสดงว่าคู่มือฯ สามารถช่วยลดความรุนแรงของพฤติกรรมเสี่ยงสมาธิสั้นได้จริง

2. ผลการเปรียบเทียบทักษะการคิดเชิงบริหาร (KU-THEF) พบว่าผลการประเมินทักษะการคิดเชิงบริหารของผู้เรียนด้วยคะแนนที่ปกติ หลังการใช้คู่มือฯ มีค่าเฉลี่ยเพิ่มขึ้น

ตารางที่ 2 เปรียบเทียบคะแนนที่ปกติเฉลี่ยของแบบประเมินทักษะทางสมองเพื่อการบริหารจัดการชีวิต (Executive Functions) สำหรับนักเรียนช่วงรอยเชื่อมต่อปฐมวัยสู่ประถมศึกษา และระดับชั้นประถมศึกษา (ฉบับครู) ของผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น ก่อนและหลังใช้คู่มือฯ (N=10)

รายองค์ประกอบ	คะแนนเฉลี่ยก่อนใช้ ($\bar{X}$ Pre)	คะแนนเฉลี่ยหลังใช้ ($\bar{X}$ Post)	ค่าเฉลี่ย ความก้าวหน้า
คะแนนภาพรวม	31.1	43.6	12.5
การกำกับอารมณ์	30.9	40.1	9.2
การกำกับพฤติกรรม	32.1	40.6	8.5
การคิดเกี่ยวกับการรู้คิด	32.8	46.1	13.3
รวม	95.8	126.8	31.0

จากตารางที่ 2 คะแนนที่ปกติเฉลี่ยรวมของพฤติกรรมที่เป็นพัฒนามากขึ้นจาก 31.1 เป็น 43.6 และเพิ่มขึ้นในทุกด้าน มีคะแนนค่าเฉลี่ยความก้าวหน้าเป็น 12.5 ซึ่งแสดงว่าคู่มือฯ สามารถช่วยเพิ่มทักษะการคิดเชิงบริหารได้

3. ผลการประเมินความพึงพอใจของครูผู้สอนในการใช้คู่มือการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมฯ

ตารางที่ 3 ผลการประเมินความพึงพอใจของครูประจำชั้นหลังการใช้คู่มือการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมฯ

ด้านที่ประเมิน	คะแนนเฉลี่ยรวม ($\bar{X}$)	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1) ด้านวัตถุประสงค์	4.7	0.48	มากที่สุด
2) ด้านเนื้อหา	4.5	0.52	มากที่สุด
3) ด้านรูปแบบการนำเสนอ	4.4	0.81	มากที่สุด
4) ด้านประสิทธิภาพและประโยชน์	4.4	0.70	มากที่สุด
รวม	4.49	0.50	มากที่สุด

จากตารางที่ 3 ผลการประเมินความพึงพอใจของครูประจำชั้นต่อการใช้คู่มือการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมฯ มีความพึงพอใจโดยรวมในระดับ **มากที่สุด**

4. ข้อเสนอแนะจากการใช้คู่มือการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมฯ ผ่านแบบประเมินความพึงพอใจของครูประจำชั้น โดยครูผู้สอนได้ให้ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับอุปสรรคในการนำไปใช้ และข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงในอนาคต ดังนี้

4.1 ด้านอุปสรรคและปัญหา

- **ระยะเวลาและความต่อเนื่อง** โดยครูไม่สามารถดำเนินกิจกรรมได้อย่างต่อเนื่องตามที่กำหนดไว้ เนื่องจากมีวันสำคัญหรืองานประจวบ

- **กระบวนการใช้สื่อ** ใบบางทั้งหมดต้องใช้ทักษะการเขียน โดยเฉพาะผู้เรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความยากลำบากในการเขียนเป็นประโยค ทำให้ครูต้องช่วยเขียนและสะกดให้จึงใช้ระยะเวลานานในการทำกิจกรรม

- **ชั้นเรียนในโรงเรียนเรียนรวมขนาดใหญ่** ได้แก่ เป็นไปได้ยากที่จะใช้สื่อและจัดกิจกรรมให้ครอบคลุมเมื่อนักเรียนจำนวนมาก (เช่น ชั้นเรียน 30 คน)

4.2 ด้านสื่อและเนื้อหา

- **ความยืดหยุ่นของสื่อ** ควรจัดทำสื่อประกอบคู่มือในรูปแบบดิจิทัลที่สามารถดาวน์โหลดและแก้ไขได้ เพื่อความสะดวกในการใช้งานและปรับให้เข้ากับบริบทของโรงเรียนที่แตกต่างกัน

- **บริบทของโรงเรียนขนาดใหญ่** สื่อที่ใช้ยังไม่สอดคล้องกับบริบทของโรงเรียนขนาดใหญ่ที่มีคาบโฮมรูมสั้น รวมทั้งมีการเดินเรียนโดยจะเปลี่ยนห้องเรียนไปเรื่อย ๆ แต่ละคาบเรียน ทำให้ผู้เรียนไม่ได้อยู่กับชั้นเรียนที่มีสื่อในการกำกับผู้เรียน

อภิปรายผล

1. การให้ความสำคัญในการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมที่มีผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น โดยเฉพาะผลการวิจัยในระยะที่ 1 พบว่า โรงเรียนเรียนรวมส่วนใหญ่ในจังหวัดเชียงใหม่ยังขาดการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมที่เป็นรูปธรรม และขึ้นอยู่กับกระบวนงานของครูประจำชั้นเป็นรายบุคคล โดยเฉพาะอย่างยิ่งชั้นเรียนส่วนใหญ่ไม่มีการจัดสภาพแวดล้อมเฉพาะเพื่อเอื้อต่อผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น นอกจากนี้ผู้บริหารและครูส่วนใหญ่ยังขาดองค์ความรู้ที่ชัดเจนเกี่ยวกับแนวคิดการคิดเชิงบริหาร (EF) ทั้งที่ทักษะการคิดเชิงบริหารมีความสอดคล้องโดยตรงกับปัญหาพฤติกรรมขาดสมาธิ ชนอยุ่ไม่นิ่ง และหุนหันพลันแล่นในผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น อีกทั้งครูประจำชั้นที่สอนในรายวิชาทั่วไปขาดความพร้อมในการจัดการพฤติกรรมผู้เรียนที่มีภาวะสมาธิสั้นในชั้นเรียนรวม (Phelps, 2025) ในทางตรงกันข้ามทุกโรงเรียนส่งครูประจำชั้นเข้ารับการอบรมการคัดกรองคนพิการทางการศึกษาเท่านั้น ทำให้ครูสามารถคัดกรองผู้เรียนพิการได้ แต่ไม่มีองค์ความรู้ในการจัดการพฤติกรรมของผู้เรียนที่เป็นปัญหาในชั้นเรียนได้ ทั้งนี้ครูประจำชั้นส่วนใหญ่ไม่ได้รับการสนับสนุนจากต้นสังกัดให้มีองค์ความรู้เพิ่มเติม เช่น การบริหารจัดการชั้นเรียนรวม และการใช้จิตวิทยาจัดการพฤติกรรมในชั้นเรียนรวม มีเพียงครูประจำชั้นส่วนน้อยที่แสวงหาความรู้ด้วยตนเองและเข้าร่วมการอบรมตามที่ตนเองสนใจ อีกทั้งครูประจำชั้นส่วนใหญ่ไม่มีการปรับแผนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนทุกคนมีส่วนร่วม ซึ่งครูประจำชั้นไม่ควรทิ้งใครไว้ข้างหลัง สอดคล้องกับการศึกษาของ Junsrithong and Prasootsaenchan (2023) กล่าวว่า การศึกษาควรเป็นสิทธิสากลที่ทุกคนเข้าถึงได้ตามศักยภาพ การศึกษาแบบเรียนรวมคือการจัดการศึกษาโดยไม่แบ่งแยก

ความบกพร่องหรือความแตกต่างหลากหลายของผู้เรียน แต่ใช้การบริหารจัดการและการปรับสภาพแวดล้อม เพื่อให้ผู้เรียนทุกคนสามารถเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสมและเท่าเทียม เพื่อส่งเสริมการพัฒนาไปด้วยกันและลดปัญหาการถูกกีดกันทางการศึกษาในสังคม หลังจากการนำคู่มือการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมเพื่อส่งเสริมการคิดเชิงบริหารสำหรับผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น ที่พัฒนาขึ้นไปทดลองใช้ในระยะเวลาที่ 3 ซึ่งพบว่าสามารถลดปัญหาพฤติกรรมเสี่ยงสมาธิสั้นของผู้เรียนทั้ง 10 คน ได้ โดยคะแนนรวมของพฤติกรรมเสี่ยงลดลงจาก 61.0 เป็น 42.3 แสดงถึงผู้เรียนมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์เพิ่มขึ้น ดังเช่น บอร์ดมุมพัฒนาการจัดการตนเองในชั้นเรียนรวม ประกอบด้วย กิจกรรมที่ 2 ข้อตกลงในชั้นเรียน ที่ส่งเสริมทักษะความจำขณะทำงาน กิจกรรมที่ 3 ตารางเรียน ที่ส่งเสริมทักษะการวางแผน/จัดระบบ ทำให้ผู้เรียนทุกคนในชั้นเรียนมีสื่อกระตุ้นเตือนด้านความจำขณะทำงานและสามารถวางแผนการเรียนในแต่ละสัปดาห์ได้ ร่วมกับกิจกรรมสะสมไว้ ให้รางวัล ซึ่งประกอบด้วยใบงาน 2 ประเภท ได้แก่ (1) ใบงานสะสมไว้ ให้รางวัลทั้งห้อง ทำให้ผู้เรียนทุกคนในชั้นเรียนมีสิ่งจูงใจในการทำกิจกรรมการเรียนการสอน และ (2) ใบงานสะสมไว้ ให้รางวัลรายบุคคล เมื่อผู้เรียน 1 คนสามารถสะสมดาวบนได้ใบงานได้ ก็จะจูงใจให้ผู้เรียนคนอื่น ๆ สะสมดาว และเพิ่มพฤติกรรมที่เหมาะสม เป็นลักษณะของการสะสมแต้มหรือเบี้ยอรรถกร สอดคล้องกับแนวคิดจากทฤษฎีการเรียนรู้มาเพื่อช่วยเพิ่มศักยภาพของผู้เรียน (Sariwat, 2020) แสดงให้เห็นว่าการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมในจังหวัดเชียงใหม่ที่เน้นการบูรณาการเทคนิคการปรับพฤติกรรมสามารถส่งเสริมทักษะการคิดเชิงบริหารเฉพาะด้าน (เช่น ความจำขณะทำงาน, การวางแผน/จัดระบบ) ซึ่งมีประสิทธิภาพอย่างยิ่งในการลดอาการขาดสมาธิและหุนหันพลันแล่นในผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น รวมทั้งการจัดสภาพแวดล้อมยังเป็นกุญแจสำคัญที่ช่วยให้ผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้นสามารถกำกับตนเองในชั้นเรียนปกติได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถเข้าถึงโอกาสในการเรียนรู้ได้อย่างเท่าเทียมตามหลักการจัดการศึกษาแบบเรียนรวมอย่างแท้จริง ซึ่งในบริบทชั้นเรียนรวมจะทำให้ครูประจำชั้นสามารถนำองค์ความรู้จากการอบรมและลงมือปฏิบัติมาประยุกต์ใช้ในการการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมที่มีผู้เรียนที่มีความต้องการจำเป็นพิเศษที่มีปัญหาสมาธิสั้นร่วมด้วยในอนาคตได้

2. การพัฒนาทักษะการคิดเชิงบริหาร พบว่าผลคะแนนแบบประเมินทักษะทางสมองเพื่อการบริหารจัดการชีวิตสำหรับผู้เรียนช่วงรอยเชื่อมต่อปฐมวัยสู่ประถมศึกษา และระดับชั้นประถมศึกษา (ฉบับครู) ก่อนและหลังการใช้คู่มือการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมเพื่อส่งเสริมการคิดเชิงบริหารสำหรับผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้น เนื่องจากผู้วิจัยออกแบบกิจกรรมให้สอดคล้องกับแนวทางการพัฒนาทักษะการคิดเชิงบริหาร โรงเรียนควรจัดกิจกรรมให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในหลายรูปแบบ และมีความปลอดภัยทางความคิด (Singphitak & Ployduangrat, 2022) นอกจากครูประจำชั้นจัดกิจกรรมแบบการเรียนรู้เชิงรุกแล้ว ในกระบวนการลงมือปฏิบัติครูประจำชั้นจะให้อิสระทางความคิดของผู้เรียนในการตอบคำถามในใบงานของกิจกรรม เพื่อฝึกให้ผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้นกระตุ้นการคิด ดังเช่น ใบงาน EF ที่ 1 เริ่มไว ยังไงก็ Win เป็นกิจกรรมส่งเสริมทักษะการริเริ่ม ใบงาน EF ที่ 4 เตรียมไว้ ได้ใช้เลย เป็นกิจกรรมส่งเสริมทักษะการจัดระเบียบวัสดุ ใบงาน EF ที่ 5 ตรวจดี มีรางวัล เป็นกิจกรรมส่งเสริมทักษะการตรวจสอบงาน เป็น 3 อันดับแรกจาก 5 ทักษะที่ผู้เรียนกลุ่มเป้าหมายทำคะแนนความก้าวหน้าได้สูงสุด ได้แก่ ทักษะการตรวจสอบงาน ($\bar{X}$ = 15.2) ทักษะการจัดระเบียบวัสดุ ($\bar{X}$ = 14.2) และทักษะการริเริ่ม ($\bar{X}$ = 12.90) ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่าถึงความสำเร็จในการพัฒนาทักษะการคิดเกี่ยวกับการรู้คิด (Cognition) ทักษะเหล่านี้มีความสำคัญโดยตรงต่อการเรียนรู้ในชั้นเรียนรวม สอดคล้อง Paananen et al. (2022) ได้ใช้ School-based skill-training intervention ส่งผลต่อ

การเปลี่ยนแปลงในเชิงบวกด้านการคิดเกี่ยวกับการรู้คิด โดยช่วยให้ผู้เรียนสามารถเริ่มต้นงานที่คลุมเครือหมายได้เร็วขึ้น ฝึกการจัดเก็บอุปกรณ์อย่างเป็นระบบ และตรวจสอบความถูกต้องของงานด้วยตนเอง ซึ่งเป็นจุดอ่อนที่พบในระยะที่ 1 จากการสนทนากลุ่มของผู้บริหารและครูประจำชั้น นอกจากนี้ยังมีใบงาน EF ที่ 6 ทุกปัญหา มีทางออก เป็นกิจกรรมส่งเสริมทักษะการปรับเปลี่ยน ใบงาน EF ที่ 7 อารมณ์ฉัน ระดับไหน เป็นกิจกรรมส่งเสริมทักษะการควบคุมอารมณ์ ใบงาน EF ที่ 8 วันนี้ฉัน เป็นอย่างไร เป็นกิจกรรมส่งเสริมทักษะการตรวจสอบตนเอง และใบงาน EF ที่ 9 คิดก่อนทำ จำให้ดี เป็นกิจกรรมส่งเสริมทักษะการยับยั้ง โดยเฉพาะทักษะการปรับเปลี่ยน ($\bar{X}$ = 7.30) ที่ได้คะแนนเฉลี่ยความก้าวหน้าต่ำสุด ซึ่งทักษะนี้เป็นทักษะที่ต้องฝึกผ่านกระบวนการคิดของกลุ่มผู้เรียนทุกคนที่ช่วยกันคิดวิเคราะห์เสนอการแก้ปัญหาทั่วไปในห้องเรียน ซึ่งในกระบวนการนี้ผู้เรียนที่มีความเสี่ยงสมาธิสั้นเป็นส่วนหนึ่งในการเสนอการแก้ปัญหาแต่อาจจะไม่ได้มีความถี่ในการคิดมากเท่ากิจกรรมที่ต้องลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง นอกจากนี้การฝึกการคิดเชิงบริหารให้กับผู้เรียนทำซ้ำ ๆ อย่างต่อเนื่อง เป็นประจำทุกสัปดาห์ ติดต่อกัน 4 สัปดาห์ ทำให้ผู้เรียนทุกคนมีแนวโน้มพัฒนาการของพฤติกรรมที่พึงประสงค์ดีขึ้น สอดคล้องกับ Khamruangrith et al. (2021) กล่าวว่า การส่งเสริมการคิดเชิงบริหารควรได้ฝึกลงมือปฏิบัติและต้องฝึกอย่างต่อเนื่อง ดังนั้นกิจกรรมส่งเสริมการคิดเชิงบริหารต้องอาศัยการกระตุ้นการคิด การเขียนสิ่งที่คิดเพื่อเรียบเรียงความคิดให้เป็นระบบ แล้วลงมือทำอย่างสม่ำเสมอตามความคิดที่ได้ตั้งเป้าหมายไว้

3. ความสำเร็จของคู่มือการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมเพื่อส่งเสริมการคิดเชิงบริหารสำหรับผู้เรียนที่มีปัญหาสมาธิสั้น อยู่ที่การนำแนวคิดการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมร่วมกับการฝึกทักษะการคิดเชิงบริหารให้เป็นแนวทางปฏิบัติที่เข้าใจง่ายและเป็นรูปธรรม ดังเช่นการอบรมเชิงปฏิบัติการการใช้คู่มือกิจกรรมให้ครูประจำชั้นประถมศึกษาตอนต้นจากผู้วิจัยและวิทยากรทำให้ครูประจำชั้นเกิดองค์ความรู้เกี่ยวกับการบริหารจัดการชั้นเรียนรวมและการส่งเสริมการคิดเชิงบริหาร สอดคล้องกับ Saengngam and Akaku (2025) ได้กล่าวว่า ครูมีความต้องการหลักสูตรอบรมที่หลากหลาย มีความยืดหยุ่นในรูปแบบการอบรม ซึ่งเน้นการปฏิบัติจริงและสามารถประยุกต์ใช้ได้กับบริบทของตนเอง ซึ่งครูส่วนใหญ่ยังไม่มีองค์ความรู้เกี่ยวกับการคิดเชิงบริหารว่ามีความสำคัญในการพัฒนาผู้เรียนให้สามารถมุ่งเป้าหมายเพื่อประสบความสำเร็จในการเรียน ประกอบกับคู่มือฯ ที่ได้รับการปรับปรุงในระยะที่ 2 ซึ่งพิสูจน์ได้ว่าการพัฒนาเครื่องมือที่เฉพาะเจาะจง ดังเช่นกิจกรรมที่ส่งเสริมการคิดเชิงบริหารทั้ง 9 ด้าน ทั้งนี้หากครูพบปัญหาในการใช้งานสามารถดูคลิปวิดีโอในการใช้งานรวมทั้งศึกษาปัญหาและแนวทางการแก้ไขในบทที่ 6 กรณีศึกษาและตัวอย่างปฏิบัติได้ เมื่อครูนำไปปฏิบัติจริงทำให้คู่มือฯ สามารถตอบโจทย์ความต้องการของครูในชั้นเรียนรวมได้จริง เนื่องจากคู่มือฯ มีการออกแบบที่สอดคล้องกับ Sriboonrueng and Ariratana (2023) ที่กล่าวถึงการบริหารจัดการชั้นเรียนที่มีคุณภาพต้องมีกระบวนการจัดบรรยากาศและสิ่งแวดล้อมที่ปลอดภัยในชั้นเรียนรวม รวมถึงการนิเทศติดตามซึ่งเป็นขั้นตอนในการวิจัย ทำให้การบริหารจัดการชั้นเรียนรวมมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ครูประจำชั้นมีความพึงพอใจต่อคู่มือฯ ในภาพรวมอยู่ในระดับดีมาก อย่างไรก็ตามด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ด้านการบริหารจัดการชั้นเรียนรวม ประกอบด้วย 3 ลำดับที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด ได้แก่ (1) การเลือกใช้สื่อการสอนมีความเหมาะสม ($\bar{X}$ = 4, S.D. = 0.82) สอดคล้องกับข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการใช้สื่อใบงาน EF ที่ควรมีความยืดหยุ่นสามารถแก้ไขปรับเปลี่ยนได้ตามบริบทของแต่ละโรงเรียน รวมทั้งระยะเวลาในการใช้สื่อยังไม่สามารถปรับให้สอดคล้องกับบริบทของโรงเรียนขนาดใหญ่ เพราะมีข้อจำกัดเรื่องเวลาที่ใช้ในการทำกิจกรรม เช่น คาบ Homeroom

สั้น และบางวันมีกิจกรรมหน้าเสาธงอาจจะมีเวลา Homeroom และ/หรือเมื่อเลิกเรียนคาบสุดท้ายจะปล่อยให้ผู้เรียนกลับบ้าน ทำให้เวลาน้อยในการทำกิจกรรมตามคู่มือฯ อีกทั้งยังต้องเดินเรียนย้ายไปตามห้องต่าง ๆ ระหว่างวัน แตกต่างจากโรงเรียนขนาดเล็กและขนาดกลางที่ครูประจำชั้นสามารถใกล้ชิดกับผู้เรียนได้มากกว่า สอดคล้องกับการศึกษางานวิจัยเชิงสังเกตการณ์จำนวนมากของ Sankalaite et al. (2021) แสดงให้เห็นถึงปฏิสัมพันธ์ที่ตึงเครียดระหว่างครู-ผู้เรียน (Teacher-Student Relationship: TSR) ในระดับรายคู่ หรือปฏิสัมพันธ์ที่ตึงเครียดระหว่างครู-ผู้เรียน (Teacher-Student Interaction: TSI) ในระดับชั้นเรียน รวมทั้งชั้นเรียนที่มีผู้เรียนจำนวนไม่มากจะสามารถควบคุมสภาพแวดล้อมและปัจจัยภายนอกในการใช้สื่อของคู่มือฯ ได้ง่ายกว่า ดังนั้นสื่อควรมีความยืดหยุ่นในการใช้งาน สอดคล้องกับ Boonrueang et al. (2025) กล่าวว่า การเรียนรู้ที่ยืดหยุ่น เป็นกลไกสำคัญที่ส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถตระหนักรู้ถึงสถานการณ์ที่เผชิญอยู่ และเกิดการพัฒนาทักษะทางความคิดเพื่อตอบสนองต่อตนเอง ซึ่งทำให้ผู้เรียนสามารถปรับตัวและรับมือกับความเปลี่ยนแปลงได้อย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างประสบการณ์ในการเรียนรู้ใหม่ ๆ ที่นำไปสู่กระบวนการคิดสะท้อนกลับและก่อให้เกิดทักษะการเรียนรู้ตลอดชีวิต (2) เทคนิคการสอนมีความเหมาะสม ($\bar{X}=4.10$, S.D.= 0.74) จากเนื้อหาในคู่มือฯ ผู้วิจัยได้เสนอเกี่ยวกับการเรียนรู้เชิงรุกและ Active Student Response (ASR) ซึ่งแม้การอบรมจะได้เสนอเกี่ยวกับกิจกรรมที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนแล้ว แต่การนำไปใช้ครูต้องปรับให้เข้ากับสาระวิชาที่ครูสอนซึ่งอาจจะต้องได้รับคำแนะนำหรือการให้คำปรึกษาที่เป็นรูปธรรมเชื่อมโยงกับแผนการจัดการเรียนรู้ที่ครูใช้จริงจึงจะทำให้ครูสามารถมีเทคนิคการสอนที่เหมาะสมมากยิ่งขึ้น เพื่อให้ผู้เรียนมีบทบาทสำคัญในการเรียนรู้โดยจะเป็นผู้มีส่วนร่วมกับกิจกรรมในชั้นเรียน โดยส่งเสริมให้ผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้นมีการสร้างปฏิสัมพันธ์ในชั้นเรียนทั้งกับเพื่อนและครูผู้สอนผ่านการอ่าน การพูด การฟัง การเขียน การอภิปราย และการสะท้อนคิดเป็นสำคัญเพื่อสามารถสร้างองค์ความรู้ได้ด้วยตนเอง (Phoyen, 2021) และ (3) เทคนิคการจัดการชั้นเรียนมีความเหมาะสม ($\bar{X}=4.2$, S.D.= 0.92) จากเนื้อหาในคู่มือฯ ผู้วิจัยได้เสนอเกี่ยวกับการเสริมแรงทางบวก เช่น การสะสมดาว การสร้างข้อตกลงในชั้นเรียน และการใช้สัญญาณเตือน โดยการสะสมดาวหรือแต้ม การสร้างข้อตกลงในชั้นเรียนจะมีสื่อติดบนบอร์ดมุมพัฒนาการจัดการตนเองในชั้นเรียนรวม แต่การใช้สัญญาณเตือน ครูต้องมีทักษะการสังเกตพฤติกรรมผู้เรียนที่ร่วมกับการฝึกฝน ครูจึงจะสามารถใช้สัญญาณเตือนได้อย่างเป็นธรรมชาติ ทั้งนี้บอร์ดมุมพัฒนาการจัดการตนเองในชั้นเรียนรวมก็เป็นสื่อหนึ่งที่ช่วยในการกระตุ้นเตือนอย่างเป็นรูปธรรม โดยมีป้ายหรือข้อความหรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ เพื่อช่วยเตือนความจำให้กับผู้เรียนทุกคนในชั้นเรียน ทั้งนี้อาจต้องเพิ่มกระบวนการกระตุ้นเตือนในลักษณะอื่น ๆ เช่น ช่วยเด็กจัดทำกำหนดเวลาหรือปฏิทินงาน ทำลงกระดาษแล้วติดไว้ที่โต๊ะเรียนของเด็ก หรือการกระตุ้นเตือนผ่านอุปกรณ์ โดยใช้นาฬิกาเตือน โดยอาจใช้นาฬิกากระบอกสั้นสะเทือน เพื่อป้องกันการรบกวน (Hongkittiyanon & Thumthong, 2021) หากได้พัฒนาคู่มือฯ ในอนาคตตามประเด็นเหล่านี้ จะช่วยให้ครูประจำชั้นบริหารจัดการชั้นเรียนได้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นและผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้นจะได้รับการส่งเสริมพฤติกรรมที่พึงประสงค์ให้ดีขึ้นต่อไป อย่างไรก็ตามผลการวิจัยนี้เป็นผลที่เกิดขึ้นกับกลุ่มเฉพาะภายใต้บริบทของโรงเรียนต้นแบบเรียนรวมจังหวัดเชียงใหม่ที่มีสภาพแวดล้อมและการสนับสนุนเฉพาะตัว ดังนั้นผลความสำเร็จของคู่มือฯ จึงไม่สามารถนำไปอ้างอิงเหมารวมว่าจะใช้ได้ผลเหมือนกันกับผู้เรียนที่มีปัญหาเสี่ยงสมาธิสั้นทุกคนในประเทศไทย หรือในโรงเรียนที่มีทรัพยากรแตกต่างออกไปได้

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเพื่อนำผลการวิจัยไปใช้

1. โรงเรียนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องควรจัดอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้แนวคิดการคิดเชิงบริหารให้กับครูประจำชั้นและผู้บริหาร เพื่อให้ครูประจำชั้นและผู้บริหารมีความเข้าใจเกี่ยวกับการคิดเชิงบริหารและตระหนักถึงความสำคัญของการคิดเชิงบริหารสำหรับผู้เรียนทุกคนในชั้นเรียนรวม โดยเฉพาะผู้เรียนเสี่ยงสมาธิสั้น
2. ผู้บริหารควรสนับสนุนและจัดสรรบุคลากรเฉพาะทางเพิ่มเติม เช่น นักจิตวิทยา หรือนักกิจกรรมบำบัด เพื่อให้คำปรึกษาแก่ครูประจำชั้นในการจัดกิจกรรมส่งเสริมการคิดเชิงบริหารในชั้นเรียนรวมที่มีผู้เรียนภาวะเสี่ยงสูง

ข้อเสนอแนะเพื่อการทําวิจัยในครั้งถัดไป

1. ควรมีการวิจัยเพื่อศึกษาผลกระทบระยะยาวของการใช้คู่มือฯ เพื่อประเมินว่าการพัฒนาการคิดเชิงบริหาร (EF) และการลดพฤติกรรมเสี่ยงของผู้เรียนยังคงอยู่หรือไม่
2. ควรมีการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มที่ใช้คู่มือฯ อย่างต่อเนื่อง กับกลุ่มควบคุม เพื่อยืนยันประสิทธิผลที่ชัดเจนยิ่งขึ้น
3. ควรมีการพัฒนาโปรแกรมการช่วยเหลือทักษะการกำกับอารมณ์ที่ยังมีคะแนนต่ำที่สุดและเป็นปัญหาต่อผู้เรียนทุกคนเพื่อให้เกิดการพัฒนาที่เข้มข้นมากยิ่งขึ้น
4. ควรมีการวิจัยเพื่อพัฒนาและศึกษาผลของการบูรณาการโปรแกรมสำหรับผู้ปกครอง ร่วมกับการใช้คู่มือฯ ในชั้นเรียนรวม เพื่อส่งเสริมความร่วมมือและสร้างความต่อเนื่องในการพัฒนาทักษะการคิดเชิงบริหาร ของผู้เรียนที่บ้านควบคู่ไปกับที่โรงเรียน

กิตติกรรมประกาศ

ผู้วิจัยขอขอบคุณทุนพัฒนานักวิจัยรุ่นใหม่ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ประจำปี พ.ศ. 2567 ที่ได้สนับสนุนงบประมาณในการทำวิจัยในครั้งนี้ รวมทั้งผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องที่ช่วยทำให้งานวิจัยสำเร็จลุล่วงด้วยดี

เอกสารอ้างอิง

- Boonrueang, R., Mangkhang, C., & Siripongnapat, V. (2025). Application Modes of Flexible Learning for Responding to Becoming Less Religious Learners in Thai Schooling. *Journal of Multidisciplinary Academic Research and Development*, 7(2), 54-78.
- Chutabhakdikul, N. (2015). *Executive Functions and school readiness in preschoolers* [Paper presentation]. The 8th Education Fair for Professional Teacher Development, Bangkok, Thailand.
- Department of Mental Health. (2025). *Summary report of key performance indicators for the fiscal year 2025, quarter 3 (October 2024 – June 2025)*. Strategy and Planning Division.

- Hongkittiyanon, T., & Thumthong, B. (2021). Attention Deficit Hyperactivity Disorder in students: The role of teachers and guidelines for helping in schools. *The Journal of Psychiatric Nursing and Mental Health*, 35(2), 154-170.
- Junsrithong, P., & Prasootsaenchan, L. (2023). Inclusivity Education: Not Leave Anyone Behind. *Journal Educational Loei Rajabhat University*, 17(2), 86-97.
- Khamruangrith, V. (2021). *The development of a program to promote executive function in preschoolers with attention deficit and hyperactive behavior through parental involvement* [Unpublished Doctoral dissertation]. Srinakharinwirot University.
- Khamruangrith, V., Harnkajornsuk, S., & Boonyakarn, T. (2021). A study of guidelines for promoting executive functions in preschoolers with attention deficit/hyperactivity disorder. *Journal of Social Science and Buddhist Anthropology*, 6(10), 287-309.
- Meyer, A., Raikes, A. C., Cho, H. S., Retzlaff, A., & Alexander, J. M. (2020). Executive function skills, behavior problems, and academic achievement in head start children. *Early Education and Development*, 31(4), 542–563. <https://doi.org/10.1080/10409289.2019.1691925>
- Paananen, M., Husberg, H., Katajamäki, H., & Aro, T. (2022). School-based group intervention in attention and executive functions: Intervention response and moderators. *Frontiers in psychology*, 13, Article 975856. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2022.975856>
- Phelps, H. (2025). Teacher inclusive practices for students with ADHD. *Journal of Scholarly Engagement*, 8(1), 42-53.
- Phoyen, K. (2021). Active Learning: Learning satisfy Education in 21st century. *Journal of Education, Silpakorn University*, 19(1), 11-28.
- Pornnoppadol, C. (2016). *Psychiatry, Siriraj DSM-5*. Prayoonsarn Thai Printing.
- Saengngam, C., & Akaku, T. (2025). Analysis of needs and promoting factors for the application of knowledge in teaching management among teachers under the Sisaket Primary Educational Service Area Office 1. *Journal of UBRU Educational Review*, 5(3), 272–285.
- Sankalaite, S., Huizinga, M., Dewandeleer, J., Xu, C., de Vries, N., Hens, E., & Baeyens, D. (2021). Strengthening Executive Function and Self-Regulation Through Teacher-Student Interaction in Preschool and Primary School Children: A Systematic Review. *Frontiers in psychology*, 12, Article 718262. <https://doi.org/10.3389/fpsyg.2021.718262>
- Sariwat, L. (2020). Behavior Modification. *Journal of Educational Administration and Supervision, Mahasarakham University*, 11(2), 7-16.
- Singphitak, P., & Ployduangrat, J. (2022). Environment management in school for supporting executive functions in High school students. *Journal of Association of Professional Development and Educational Administration of Thailand (JAPDEAT)* , 4(2), 17-27.

- Sriboonrueng, A., & Ariratana, W. (2023). Classroom management affecting student quality in schools under the bueng kan primary educational service area office. *Journal of Graduate Research*, 14(2), 129-141.
- Thai Health Promotion Foundation & Faculty of Education, Kasetsart University. (2020). *Executive Function Scales for students in the transition from early childhood to primary school and at the primary level (Teacher's Edition)*.
<https://efonline.edu.ku.ac.th/website/>
- Yuwaprasart Waithayopatum Child and Adolescent Psychiatric Hospital. (n.d.). *SNAP-IV (Short Form) Thai version*. <https://screening.ycap.go.th/assessments/1/consent>